

E. GARRELL

GRANOLLERS

- No, no, que si ho sabien...
 —Per *teléfon* no't diràn res, dòna.
 —Però..

En aquest moment, interrompent la resposta de la Marieta, se sent un soroll que venia de la central; on dues xamoses telefonistes havien seguit amb tota atenció el curs del diàlec; i, en arribant a aquest punt, per elles el més culminant, gairebé's barallaven per la possessió de l'aparell i sentir el *pxec!* del petó, en cas que n'hi havés hagut.

Allavors, el diàlec se va acabar, i, com a conseqüència del mateix, sols vaig veure l'altre dia que una de les telefonistes i la Marieta, anant en direcció contrària, se toparen en un dels carrers més cèntrics del poble. Al passar la tendra enamorada pel costat de la telefonista, vaig notar que les galtes se li tornaven un xic de color de rosa.

Així, l'aucell va acabar i ens despedirem promentent-me que'm vindria a contar tot el què pugui caçar al vol, desde Tagamanent fins al turó de Moncada.

GOMAS

INO SIGUEM TONTES!

Amb aquestes paraules dec començar la meva modesta tasca.

Sí, noies, sí; no siguem tontes! No volguem esser-ne, de tontes; que, un cop havem contret matrimoni, els nostres marits no hagin d'anar a cercar conversa entre'ls amics del *café*.